

ud paa nøjere at understrege dette ved overalt, hvor der i Lovforslaget staaar „Justitsministeriet“, at rette det til det mere personlige Udtryk „Justitsministeren“.

Disse af Udvalget stillede Ændringsforslag skal jeg selvfølgelig paa Udvalgets Vegne anbefale til Tingets Vedtagelse. — Af det konservative Folkeparti er der stillet nogle særlige Ændringsforslag, som jeg, i alt Fald paa nærværende Tidspunkt, skal afholde mig fra at omtale.

Pürschel: Da denne Sag første Gang var til Behandling her i Tinget, havde jeg den Ære at veksle nogle Bemærkninger med den højtærede Justitsminister, som udtalte, at vi sikkert vilde blive enige i Udvalget. En ond Skæbne vilde, at jeg blev unddraget Muligheden for at være til Stede ved det Udvalgsmøde, hvor den højtærede Justitsminister mødte og gjorde Rede for sine Synspunkter. Jeg fik ganske vist et skriftligt Referat af, hvad den højtærede Minister havde sagt, men om det nu ligger i, at det skrevne Ord ikke har samme overbevisende Magt som det levende Ord, eller om det ligger deri, at den højtærede Justitsministers Grunde i Virkeligheden ikke var overbevisende, derom skal jeg ikke udtale mig; det tør jeg ikke have nogen Mening om, men overbevist blev jeg ikke. Nu glæder jeg mig til her i Dag at høre en saglig Begrundelse fra den højtærede Justitsminister af, hvorfor han ikke kan gaa med til de Ændringsforslag, som er stillede fra vor Side, og som vi altsaa har fundet det rigtigt at fastholde.

Der er skabt et Flertal indenfor Udvalget for at tiltræde Lovforslaget i det væsentlige uændret, og naar jeg ser paa dette Flertal, maa jeg sige, at det handler ud fra et Motto, som man kunde formulere omtrent saaledes, som jeg tilfældigt hørte det forleden, da jeg var i Teatret: „Skal Lykken ret man vinde, maa det ske i Blinde“. Der er nemlig indenfor Flertallet overordentlig afvigende Meninger — ja, diametralt modsatte Anskuelser om, hvorledes man rettest løser den Opgave, der her er stillet; men man er enedes om at tiltræde det, Ministeren har foreslaaet, og hvis man saa vinder Lykken ved dette, sker det jo i Blinde. Thi ingen ved, hvad den højtærede Minister vil gøre, og det er givet, at naar Afgørelsen er faldet, vil der være nogle af Flertallet, der sidder glade og tilfredse — det er dem, der har vundet Lykken i Blinde —, og andre, der sidder mindre

glade og mindre tilfredse, det er dem, der ikke har vundet Lykken, det er dem, som altsaa i dette Tilfælde ikke har faaet den Mand, de nu anser for at være den bedste.

Jeg skal i øvrigt understrege, at det maa for den højtærede Justitsminister være en meget stor Tilfredsstillelse at se den næsten ubegrænsede Tillid, man nu fra radikal og socialdemokratisk Side har til Ministeren: at man fuldstændig lægger Afgørelsen i hans Haand. Jeg er overordentlig tilfreds med denne Tillid, jeg vil haabe, den maa rodfæste sig i de to ærede Partier og give sig kraftige Udslag ved andre Lejligheder, hvor jeg, saaledes som jeg helst ønsker det, inderlig og oprigtig ønsker det, har den Glæde at staa ved Siden af eller maaske — mere beskedent — bagved den højtærede Justitsminister.

De Ændringsforslag, vi har stillet, skal jeg ikke opholde det høje Ting alt for længe ved. Vi har jo nylig gennemgaaet en Afstemning, der har udsat Medlemmerne for svære Prøvelser i Retning af at finde den Overbevisning, som de ene har at rette sig efter, saa jeg skal ikke forsøge nu at udsætte Medlemmerne for nye Sindsbevægelser. Jeg skal kun fremhæve et Par Hovedpunkter. Der staaar i Ændringsforslag Nr. 2 til § 1: „Fortrinlig Adgang til Stillingen har Sindspsygelæger, der gennem Ledelsen af et Sindspsygehospital har vist særlige administrative Evner“. Jeg finder det rimeligt at fastslaa i Loven, at naar man har en Sindspsygelæge, som har vist, at han har særlige administrative Evner, bør han have fortrinvis Adgang til denne Stilling, og det vil interessere mig at høre fra Flertallets og ikke mindst fra den højtærede Ministers Side, om man vil benægte, at en Sindspsygelæge har ganske særlige Forudsætninger for at sætte sig ind i de Fejl, der er begaaede ved Administrationen af Sindspsygehospitalet, og hvorom alle er enige, og at han har ganske særlige Muligheder for at trænge igennem, naar han først har fundet Fejlen. Det vilde interessere mig at høre, hvorledes man fra Flertallets Side ser paa dette Spørgsmaal.

Ændringsforslag Nr. 3 har til Hensigt at fastslaa, at denne Direktør sorterer direkte under Justitsministeren. Det har til Hensigt at klargøre Forholdet til Sundhedsstyrelsen, navnlig at klargøre, at efter vor Mening bør det være Direktøren, som har Tilsynet med Lægerne ved de Institutioner, som nu er underlagte ham, og at det er ham, der har Indstillingsretten,